Door emoties gedreven perfectionisme

Liz Strick

Liz Strick heeft een bewogen en rusteloos leven achter de rug. Mede door de internationale carrière van haar man, heeft ze over de hele wereld gezworven. Haar schilderkunst was in die periode voor haar een houvast. Inmiddels heeft ze haar rust gevonden in Den Haag en die rust komt haar schilderen zeer ten goede. De emoties en ervaringen van die turbulente jaren kunnen nu eindelijk naar het doek worden vertaald.

Tekst: Diederik van Groeningen, Foto's: Chris Hoefsmit

“Kleur is een zeer belangrijk element in mijn werk.”

“Ik kom uit een kunstzinnig milieu. Mijn beide ouders waren erg artistiek aangelegd en ik ben dus opgegroeid met kunst. Na de middelbare school heb ik de verpleegsters-opleiding gedaan en vervolgens drie jaar in Amsterdam gewerkt. Daarna ben ik getrouwd. Mijn man werkte voor Shell en dat betekende dat we al snel naar het buitenland vertrokken. Om daarna elke drie jaar naar een ander, liefst ver land te verhuizen. Zeker in de periode dat de kinderen nog thuis waren, kwam er van schilderen niet veel. Op een gegeven moment hebben we besloten de kinderen op een kostschool in Engeland te plaatsen. Dat was een erg moeilijke beslissing, maar het voortdurende verhuizen zorgde voor zoveel onrust in hun leven dat we daartoe toch besloten hebben. Pas toen kreeg ik enigszins de rust en de tijd om me met schilderen bezig te gaan houden.

Dynamiek

“Ik ben begonnen met aquarelleren, maar dat pad heb ik al snel verlaten. Dat is allemaal heel precies en verfijnd en ik wilde gewoon meer beweging, meer dynamiek in mijn schilderijen. Tijdens mijn verblijf in Turkije kwam ik in contact met een Turkse schilder, Orhan Taylan, en die heeft me eigenlijk op het juiste spoor gezet. Sinds die tijd ben ik ook professioneel met schilderen bezig. Ik had wel al allerlei cursussen en opleidingen gedaan in Engeland, vooral bedoeld om technieken onder de knie te krijgen. In dat Turkse atelier werkte ik dagelijks met diverse schilders, van wie ik enorm veel heb opgestoken. Ik ben mede sterk beïnvloed door de expressionistische technieken van Taylan.
Na mijn Turkse periode heb ik nog in veel meer landen gewoond, onder meer in Curaçao, Dubai, Engeland en Duitsland. Dat was best een heel onrustig bestaan, maar ik had mijn schilderwerk als vast ankerpunt. En bovendien heb ik natuurlijk heel veel indrukken opgedaan; zaken die later heel goed van pas kwamen bij het maken van schilderijen. Het is net alsof al die indrukken als een collectie foto’s in mijn geheugen zijn opgeslagen. En die foto’s komen bij tijd en wijle min of meer spontaan in een of andere vorm weer terug op het doek. Dat is zeker af te lezen aan de kleuren die ik gebruik.
Kleur is een zeer belangrijk element in mijn werk en al die indrukken hebben daartoe een wezenlijke bijdrage geleverd. Dat heeft ook te maken met mijn manier van werken: er komt heel veel van binnenuit. In die zin is schilderen voor mij ook een belangrijke uitlaatklep; ik kan met een schilderij bepaalde dingen vertellen die ik lastig onder woorden kan brengen.

Innerlijke stroom

“Van tevoren weet ik vrijwel nooit wat ik ga schilderen, maar ik probeer aan die innerlijke stroom tegenwoordig wel enige richting te geven. Het is anders moeilijk een geïntegreerd geheel van diverse schilderijen te vervaardigen en dat maakt exposeren minder gemakkelijk. Maar dat neemt niet weg dat de innerlijke stroom niet valt te negeren. Je kunt aan veel van mijn schilderijen zien in welke gemoedstoestand ik me bevond. Je kunt nu eenmaal niet om je eigen emoties heen.
“En nog steeds vind ik het een heerlijke bezigheid. Maar ik begin nooit voor ik eerst van 7 tot 9.30 uur cardio- en krachttraining heb gedaan. Dit stelt mij in staat om met een helder hoofd en hernieuwde energie urenlang aan het werk te gaan.
Concentratie is dan optimaal voor de lange dag die daarna nog voor me ligt. Ik schilder dan ook elke dag en ik heb daar een behoorlijke discipline in.
Als ik ’s morgens vroeg bijvoorbeeld weinig zin heb, dan ga ik toch naar mijn atelier en dan zie ik wel waar het schip strandt.
En dat blijkt meestal dat ik toch binnen de kortste keren weer helemaal betrokken ben bij hetgeen waar ik mee bezig was.
“Daarom is het ook zo fijn dat ik mijn atelier aan huis heb. Soms, als ik een beetje vastloop met een schilderij, ga ik ’s avonds naar boven en gluur dan door de spijlen van de trap. Dat schilderij roept me als het ware. Ik kan dat niet van me afzetten. In extreme gevallen zet ik het ’s nachts aan het voeteneinde van mijn bed en als ik dan gedurende de nacht wakker word, kijk ik er weer een tijdje naar. Er is blijkbaar iets in je onderbewustzijn dat doormaalt over dat schilderij. En in de meeste gevallen vind ik op die manier mijn weg in dat werk.

Liz Strick '08

Liz Strick '07

Liz Strick '07

Commercieel

“Ik heb in het verleden in heel veel verschillende stijlen geschilderd. Werken uit die periode zijn dan ook heel moeilijk met elkaar te vergelijken. Pas sinds vorig jaar heb ik daar – mede vanwege het feit dat je moeilijk zoveel variëteit in werken in één expositie kunt stoppen – meer richting aan gegeven. Ik laat me dus niet meer uitsluitend door mijn gevoel leiden, maar zoek van tevoren een ‘topic’ uit dat ik van diverse zijden benader.

“Natuurlijk hoop ik dat mijn werk andere mensen aanspreekt. Dat is ook wel noodzakelijk, wil je dit vak professioneel beoefenen. Daarom werk ik tegenwoordig ook in pdracht. Mensen leveren me dan foto’s en ik probeer hun beleving te benaderen. Dat neemt niet weg dat ik bij het aanvaarden van opdrachten zeer selectief ben. Het gewenste onderwerp moet me persoonlijk raken anders begin ik er niet aan. Ik ga niet zomaar een huisje op de Drentse hei schilderen als er geen vonkje overslaat. Het is wel een uitdaging om in je schilderij het gevoel van de klant met die bepaalde plek, persoon of situatie weer te geven. En toch moet het wel helemaal ‘mijn’ schilderij zijn.

“Mensen kunnen mijn schilderijen herkennen door het opvallende kleurgebruik, de expressieve elementen die ik gebruik en het gevoel dat ik erin stop. Daarnaast vind ik het zeer belangrijk dat het schilderij als totaal in balans is. Mensen die mij kennen, begrijpen welke gedachten er achter de schilderijen zitten. Er zit een zekere homogeniteit in de schilderijen, hoe divers de gebruikte stijlen ook zijn. Mensen herkennen een ‘Liz Strick’ aan een soort ‘rode draad’.

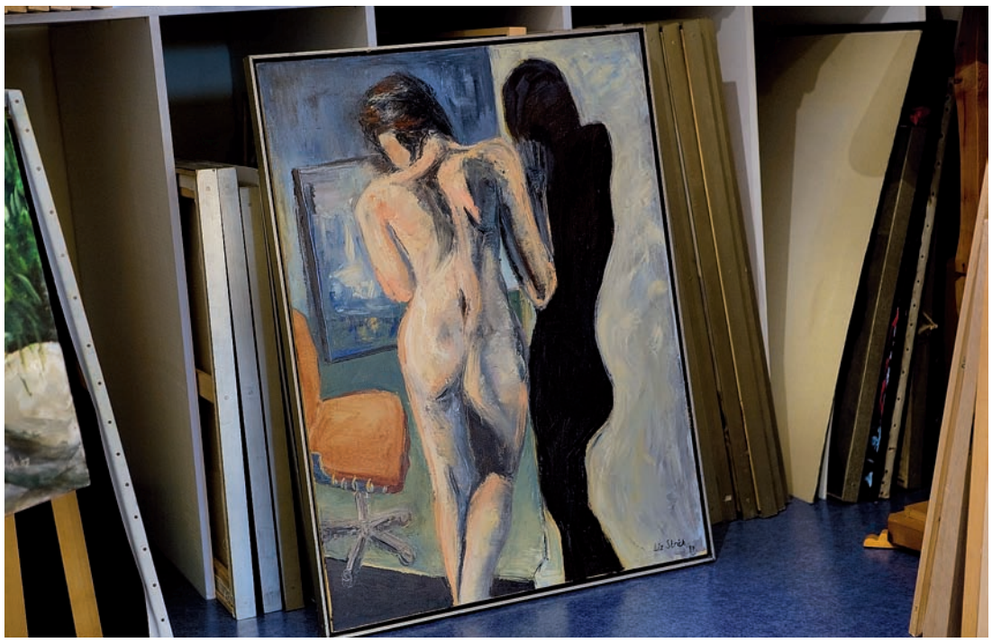

Eigen galerie

“In 1994 had ik mijn eerste solotentoonstelling in Turkije en heb bij die gelegenheid ook mijn eerste werken verkocht. Dat was op zich bijzonder, want de mensen daar willen je eigenlijk eerst beter leren kennen voordat ze met je in zee gaan. Datzelfde geldt voor Koeweit, waar ik ook heb geëxposeerd. Mensen willen eerst een soort persoonlijke band met je opbouwen, alvorens ze werk van je gaan kopen. Maar sinds ik weer in Nederland ben en mijn rust heb gevonden op deze plek, gaat het eigenlijk bijzonder goed. Mensen komen hier kijken naar schilderijen en ze blijken het waardevol te vinden om ze te bezitten. Ik moet die commerciële kant van mijn professie overigens beter aanpakken. Dat verkopen is niet mijn sterkste kant, maar het hoort er nu eenmaal bij. Eerlijk gezegd besteed ik mijn tijd liever aan schilderen. Maar als je verder wilt, zul je ook dat deel goed moeten invullen.

“Daartoe heb ik op de bovenste verdieping een galerie ingericht, waar mensen op hun gemak de schilderijen kunnen zien. Ik ben natuurlijk nog niet zo lang terug in Nederland,

dus de vereiste contacten met galeries en dergelijke heb ik nog niet gelegd. Maar daar moet ik nodig mee beginnen. Je moet er per slot van rekening wel iets voor doen.
"Over publiciteit heb ik trouwens niet te klagen. Zo ben ik laatst gevraagd om twee schilderijen te maken en te doneren aan een grootscheepse campagne die opgezet wordt door het ICRC (het internationale Rode Kruis; Red.) en andere hulporganisaties om weer eens de aandacht te focussen op de onderwerpen 'human suffering' en tevens 'migration' in de wereld. De werken van een aantal verschillende kunstenaars die hiervoor uitgenodigd zijn, zullen dan opgenomen worden in hun wereldwijde campagne, te beginnen in Qatar in december.

"Een schilderij is af wanneer de compositie in balans is."

Balans

"Een schilderij is af wanneer de compositie in balans is. Dat is overigens erg persoonlijk. Voor mij is dat het moment dat ik er langs kan lopen, zonder de neiging er iets aan toe te voegen of te veranderen. Hoewel ik mensen ook eerdere stadia van een schilderij heb laten zien, waarvan zij vonden dat die eigenlijk beter waren. Maar ik volg toch altijd mijn eigen gevoel. Soms heb ik 'probleemgevallen' die een aantal dagen, weken of zelfs maanden worden geparkeerd. En dan heb ik plotseling de oplossing.
"Die oplossing heeft altijd met de balans in de compositie te maken. Daarnaast hecht ik veel waarde aan de presentatie van mijn werk. In die zin ben ik best wel een perfectionist. Maar dan wel een door emoties gedreven perfectionist."